

всеприсъствие в различни негови точки, подчертаното изразяване на повече от едно състояние, при което двойното маркиране на слабостта се превръща в сила: „като жена и като поетка“ на Багряна набира сила подобно на механизма на трансформация в стихотворението „Циганин съм“ на Усин Керим (от сигналния брой на „Романо ило“, 1994), в което „аз“-ът се разполага между „циганин съм“ и „и на книга пиша“. Поезията е сила на слабите изобщо. Това е една от формулите, с които борави битуващата в съвременето ни проекция на представата за романтичния творец.

Едно лъжовно лоно на идеалната предзададеност представлява вестник „Ромски глас“ („Романо- Еси“) от 1946/48 г., в който главният редактор Шакир М. Пашов преминава последователно през всички първични типове на романтичния творец по схемата на Мушг. Той е и гадател, и пророк, който вижда бъдещето, и певец от Омиров порядък. Но качеството, което дисциплинира всички негови прояви, е това на организатор. Организация и организиран са вълшебни за „Романо- Еси“ думи. Спецификата на общностния характер, която получава за първи път право да заяви себе си, трябва да премине през призмата на организираното приравняване. Вестникът, чиято заявена периодичност е два пъти в месеца, се появява - според формулата на циганската организираност, от три до пет пъти годишно, предимно във връзка с празниците на Св. Василий, Първи май и годишнината от 9.IX.1944. При това в първите две годишнини (1946-та и 1947-ма) поздравлението на Шакир Пашов за Св. Василий - народния празник на циганското малцинство, се забавя с около два месеца, докато на третата (1948-ма), когато главният редактор е вече и народен представител, броят за празника излиза точно на 14.01.

Организираният празник обаче предполага изкореняване на старите навици на циганско празнуване. В статията на Мустафа Алиев „Първи май - боен празник на трудещите се“ (бр. 10) категорично е заявено, че равноправието преминава задължително през раздялата с наивността и безотговорния избор: „Докато преди 9.IX. - 1-ви май празнувахме, където намерим по кафенетата и кръчмите, или въобще не го празнувахме, след 9.IX. ние се свързахме донякъде, но все още се влачехме по опашката и се радвахме и веселяхме, като по такъв начин изразявахме своята преданост към ОФ; но сега 1-ви май 1948 г., когато станаха толкова промени в нашия обществено-политически и културен живот, когато разбрахме добре, че само радост и веселие нищо няма да допринесем на нашата Родина, по примера на целия български народ, тази година